

L'HEREU

L'Hereu. — Caram! Vostè i jo, senyor Governador, som els únics que no anem armats

TANTES vegades com els elements exaltats de Barcelona's valen de la violència per a oposar-se a que dignes ciutadans exposin en públic les seves idees, el senyor Governador surt amb la mateixa cantarella: «Hay que proceder al desarme de Barcelona». Oh! quina idea més lluminosa!... I què sabis són els *Sanchos* que els governs de Madrid ens envien a Barcelona, per a que guini els nostres passos i'ns fassin ditxosos!... Oh! quina penetració la del senyor Andradel! Ja's veu ben bé que és un periodista a la madrilenya, d'aquells que a la *coronada villa* 'n diuen *maestros*. El senyor Andrade semblava que estava disposat a desempenyar bé la seva missió, però ail ho fa més malament que'ls seus antecessors.

Oh! i les pensades que tél...

Pobre senyor, està cregut que obligant als lerrouxistes i als noiets recalcitrants del requeté, que no usin armes, no tornaràn a repetir-se fets tan vergonyosos com els de la sortida del miting catalanista organitzat per la Unió i el dels mauristes.

¡Vosté creu, senyor Governador, que desarmant un selvatge 'l civilitza? No; per a que sia civilitzat és necessari *educarlo*. Que'n traurem que ordeni vosté an aquella pobre gent endolada que fa més llàstima que respecte, que s'incauti de totes les armes que il·licitament usen alguns ciutadans, si permet vosté que des de les columnes d'un diari s'aconselli al poble que's valgui de la violència per a imposar el seu criteri!

No és al poble a qui dèu procurar desarmar, sino als seus consellers i sobre tot an aquets homes sense consciència que s'anomenen periodistes, i's valen de calumnies, d'infamies i insidies, per a inutilitzar an els homes que a certs polítics no'ls convé gosin de popularitzar.

Que té d'estrany que quan se celebra un acte polític contrari a les idees lerrouxistes, hi acudeixin els vassalls i els esclaus del ex-emperador a pertorbar l'ordre, i a engegar trets contra gent indefensa, si *El Progreso* aconsellava que ho fessin? A quí, doncs, dèu empresonar-se, a l'autor de l'article que feu armar el braç dels exaltats, o bé an aquests que desapareixen?

El Progreso és un sembrador de males llovors.

Mentres se publiqui aquest diari, no hi haurà tranquil·litat a Barcelona. Nosaltres regoneixem que'ls elements radicals tenen dret de tenir premsa, però els neguem el dret de predicar odis i violències.

En Lerroux, ja ho hem dit altres vegades, ha fet impunement l'apologia del crim i del robó, i per a que s'oposés a que'l catalanisme s'anés ensenyorint del poble, se li ha permés que babegés l'honradesa sens màcula dels nostres homes més il·lustres.

A Barcelona ha fet sempre lo que ha volgut, i ha publicat articles violents amaraits d'odis i virulències que han pertorbat la tranquil·litat de moltes famílies i han fet que molts exaltats, influits per les seves doctrines destructores, cometin vileses i infamies que han sigut la seva desgracia.

Són els governs de Madrid, senyor Andrade, els que han donat preponderancia al lerrouxisme i han fet que a Barcelona visquesim en perill de mort tots els que tenim necessitat d'exterioritzar les nostres idees i'ns vanagloriem d'ésser fermament catalanistes.

Si en Pich obtingué la primera vara, a quí es dèu, senyor Andradel! An en Dato, que obligà a l'alcalde que votés contra l'Abadal, contra l'altíssim Abadal, que té condicions sobresperes per a desempenyar el càrrec que'ls catalans volíem desempenyés.

Que'n treurem, doncs, que'ls desarmi, si tornaràn a adquirir armes, i a publicar articles que entenebreixen les intel·ligències, endureixen els cors i ofeguen la veu de la consciència?

Nosaltres, els regionalistes, senyor Governador, hem sofert honroses derrotes, i no hem odiat an els que'ns havien vençut; hem sapigut que elements que professen i defensen idees antagòniques a les nostres, celebraven mitings encaminats a destruir la nostra obra, a injuriar els nostres homes, a fer-nos passar fins per enemics de nostra estimada terra, a fer creure al poble que estàvem venuts a certs polítics de Madrid, i no hi hem anat a pertorbar l'ordre ni hem intentat mai posar obstacles per a que no poguessen celebrar-se; hem sigut agredits i no hem disparat mai una arma, ni hem fet servir la insidia i la calúnnia per a combatre els nostres enemics polítics.

I no sab per què, senyor Governador? Perque nosaltres, els regionalistes, hem rebut una bona educació política, i mai, entengui-ho bé, mai se'ns ha aconsellat que fèssim ús de la violència per a que poguéssim assolir els nostres ideals.

Ja veu, doncs, que aquí no necessitem un policia per cada ciutadà, sino un Governador que garanteixi la vida de tots els ciutadans, i que no permeti, costi lo que costi, que's fassin campanyes baixes i vils com les que acostuma a fer *El Progreso*.

Mentres existeixin les causes existiràn els efectes, i és ridícul suposar que s'evitaràn fets vergonyosos, incautant-se d'unes quantes browings.

Que's prohibeixi l'inducció al crim, que's castigui severament a l'articulista sense consciència que per un grapat de plata atrofia els sentiments honrats del poble i exigeixi responsabilitats an els que amb paraules encubertes, i a vegades pensant amb l'immunitat

que'ls hi dona l'acta, 's declaren partidaris de l'atentat personal.

Si no ho fa aixís, senyor Andrade, no serà pas la darrera vegada que haurà de recriminar an els intolerants que s'oposen a que hi hagin ciutadans que pensin diferentment que ells.

Però pensi, senyor Governador, que'ls catalans tenim molta paciència, però que ja estem

cansats de l'ineptitut de la gent que'ns governa. No us demanem pas que feu miracles, que bastants ne feu en dies d'eleccions; però sí us demanem i exigim que governeu bé. Si no sabeu governar, enforneu-vos-en a casa, que Catalunya no és una colònia, sino un poble que té dret a viure i t'è desitjos de progressar.

CIVERETTA.

De cop i volta

Il jo que'm creia, ai Senyò,
que cridada la reunió
per l'Unió en la Sala Imperi,
hi imperaria 'l senderi;
hi hauria pau, germanò!...
Prò amb el bullit que va haver-hi
de bolets, pinyes, bastó,
allí no's vegé l'unió
—segons mon pobre criteri—
ni Cristo que lo fundó.

Per lo que va succeint
—i per cert massa sovint—
els jorns que mitins hi hân,
ja que'ls diumenges se fân,
quan se celebri un mitin
hém d'anà a missa portant
un *browing*, prò ben flamant,
a fi d'anar prevenint,
que'ns vagin sempre *caçant*
quan dels mitins van eixint.

Si per un tres i no rés
ara 's formen *requetés*
com els florincos al nas,
i no ho pot evitar pas
nostre *Sancho* qui ha promés
fins *desarmar*, si per cas,
a tot Barcelona en pés
(i ha resultat un fracàs),
veurem per un sis o as
combats cada dos per tres.

Es deliciós (?) als estius
sentir per boscos i fonts
els diumenges aquells sons
de corneta estridents, vius;
i veure de llampants tons
les banderes i penons
com en aquells temps jolius (!)
d'intrigues, conspiracions,
cops polítics decissius,
de guerres, revolucions...

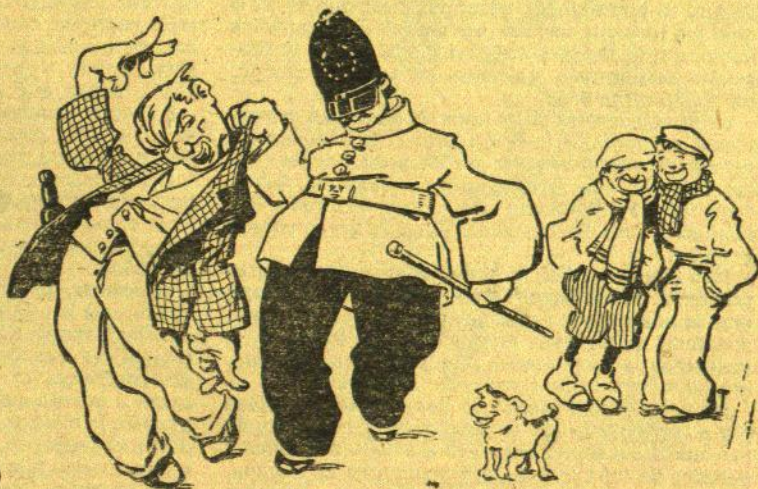
Mentres s'han tornat guerrers
certa mena de partiis
combatent-se pels carrers,
(carrers en camps verdaders
de batalla convertits);
escamant als estrangers
entremig de tants *bullits*...
ipòt anant gastant diners
fent sacrificis seguits
l'Atracció de Forasters.

¿Qui ho diu que la Cultura
aquí no està a l'altura
de les més grans ciutats?
Això és una gran *bola*...
¡¡Tenim un'altra Escola!!
Si'n vàn d'equivocats!

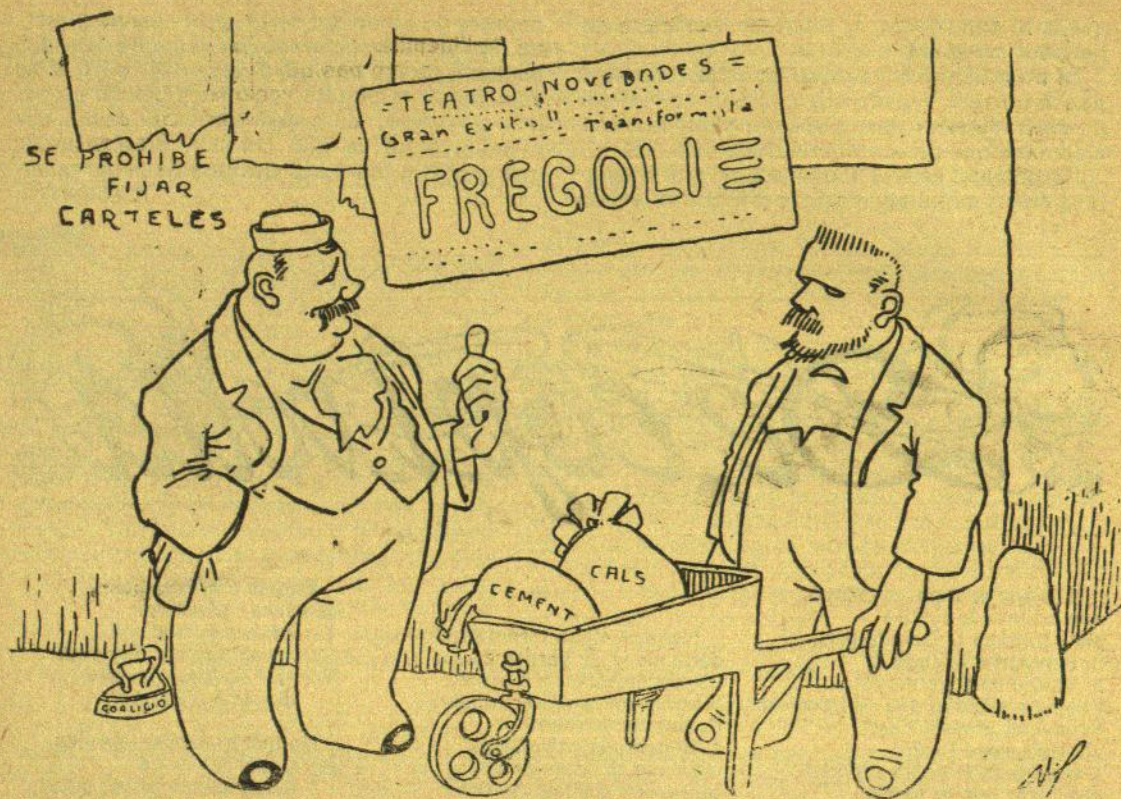
Escola d'art rumbosa,
de trinca i espaiosa;
Escola la Normal
de *monos sabios, diestros*;
Normal de los Maestros
del *Arte Nacional*.

No finc jo prous paraules
per alabar les aules
dels Mestres grans aquets,
pel mèrit d'aquests destres
que, tot i sent grans *Mestres*,
molts son *analfabets*.

La *Plaça 3* aïança
que l'Art i l'Ensenyança
més camp tenen obert...
Jamal ens hem d'abatre:
vindrà la *Plaça 4*...
¡i'l triomf serà complet!
PEPET DEL CARRIL.

—Dèu ser molt esplèndid el padrí d'aquest mano, perquè's veu que encara li dura la *mona*.

—Tantes transformacions, i encara no s'ha fet lerrouxista.

Pornografia gratis

La pornografia està al ordre del dia i al alcanç de totes les fortunes. Rès hi valen els clams de les persones sensates per a combatre aquesta terrible malalíia moral. Les autoritats aqueferades en qüestions de tirat polític per a no dir que veïllen pel bé de la pau interior de sos administrats, publiquen de tant en tant algunes gacetil·les dient que en tal o qual pis ha sigut sorpres un dipòsit de fotografies immorals, de làmines obscenes o de llibres pornogràfics detenint als traficants de tanta porqueria; però això no és prou.

Desgraciadament hi ha llocs on se donen espectacles excitants de la sensualitat i de la concupiscència, clandestins molts d'ells, però ont els concurrents hi van predisposats a fruit del lubric espectacle i mitjantant una quota d'entrada. Per ells fan i amb sa consciència propia deuen passar comptes.

Més lo que no deu, no pot tolerar-se, és que, gratuïtament, públicament i amb escàndol d'una ciutat com la nostra, que passa per culta als ulls del món civilitzat, se serveix a totes hores i a tot arreu, el veneno de la pornografia, rebaixant els sentiments, atrofiat els instints i pervertint les consciències.

No cal més que passar al llarg de les Rambles per a convèncer's de lo que diem. Els kioscs de periòdics, per nostra mala ventura, semblen talment parades de roba estesa, més no de roba de bugada, sino de roba bruta, asquerosament bruta. Revistes i setmanaris de tots colors i de totes llengües, i per vergonya molts en la nostra benlloguda, mostren les excitants estampes que si de sí prou desmora-

litzadores, ho son més encare amb les llegendes que s'hi acompanyen a llurs peus.

I allí devant, l'adolescent encuriolit, l'infant ignoscent, la joveneta púdica i honesta, atrets per la gamma de colors atractívols primer, mira amb indiferència aquella estesa de papers volejants; demà amb més interès tal volta i amb delectació més tart, beuen a xorrups primer i a glopades després, la verinosa doctrina sensual i excitant, i l'adolescent se torna lúbric, l'infant perd sa ignoscència i la donzella recatada cau en la més vergonyosa de les baixeses. I això per la influència de la pornografia servida aixís, a plena llum, en la parada pública d'un kiosk, sense que costi un cèntim a les víctimes.

Si'l còdic castiga als corruptors de menors, ¡quina no serà la responsabilitat de qui podent evitar-ho, tolera tanta degradació!

Barcelona que sempre té la mà oberta per a tota llei d'institucions benèfiques i moralitzadores, protesta constantment contra aquesta exhibició de vergonyosa pornografia, mes, sos clams se perden en la buidor.

Nosaltres, que si tenim la ploma per a fer riurer, volem que les rialles sien franques i obertes, amb aquella franquesa sana i digna, avui l'agafem virilment per a escometre novament i demanar ajuda als companys de bona voluntat per a demanar i exigir a qui s'ha que puga fer-ho, que desaparegui aquesta pública exhibició de la pornografia, que si dintre el sagrat de la llar fem tots els possibles per a que nostres fills sien honrats i dignes, i nostres filles honestes i candoroses, és ben dolorós que's malmeti l'obra de casa amb les alenades de corrupció que gratuïtament, els hi serveixen a fora.

Dyer.

¡Al·leluia!

Mes d'Abril, la Primavera
l'ennobleix i't fa gentil,
poncella la rosa vera,
llança més sentò el gesmil,
tes albares son hermoses,
tes mitjdiades tebiolos
tes vesprades delitoses,
salut, salut, mes d'Abril.

Els orenells que retornen
anyorant l'oblidat niu
a bandades l'espai ornem
amb llur volejar festiu.
L'alegroia fontanella
a l'eixir de la canella
destrenant sa cantarella
enjoassada va al riu.

Les albares lluminoses
entre núvols grana i or
al petonejar les roses
les amaren de claror.
I la abella feinadora
voltant la flor temptadora
que la encisa i enamora
hi botzina un cant d'amor.

Mes d'Abril que tot ho irises
de matifos i de llums,
Primavera que'ns encises
ubriquant-nos de perfums,
benvinguda sempre s'es,
missatgera d'alegríes
amb els amors que'ns envíes
d'armonies i vesllums.

Per tú, Catalunya amada,
Primavera és arriuat,
sis d'Abril, quina diada
més plena de magestat,
diada de nostra historia
fitada com jorn de gloria
com a record i memoria
de la Mancomunitat.

La bandera voleianta
sota el dossier de cel blau
s'ha aixecat com imperanta
al damunt de ton palau;
com ensenya benehida
com aspiració assolida
que du al cor novella vida
i l'esperit nova pau.

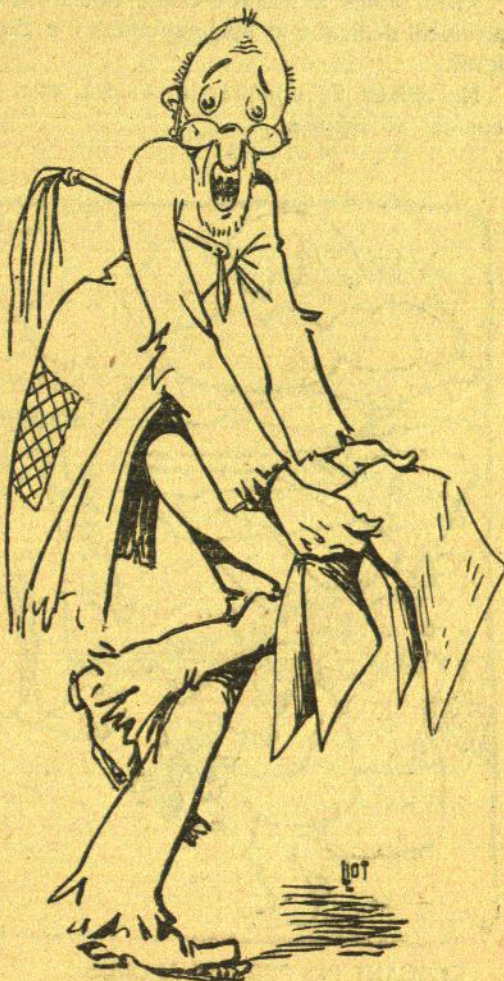
Una alba de bonança
ha brillat a nostres ulls,
nostra nau, nostra esperança
s'ha lliurat de tants esculls.
De tutoria i remensa
Catalunya el jorn ne llença;
de l'era que are comença
ja n'ha escrit els primers fulls.

Per cantar sos clams i gastes
Catalunya escó ha trovat,
per gaudir d'esplais i festes
en hermosa germandat,
té casa pairal, que s'obre
al micer, al obrè, al pobre;
l'antic palau, que's reobre,
de la Generalitat.

No hi ha ningú que recordi
haver vist amb més encís
que la imatge de Sant Jordi
hagués fet tant dolç somris
com si el marbre prengués vida,
quan la Assamblea reunida
se constituí ennoblida
al matí del día sis.

Primavera catalana
ton roser ha tret ja flor,
el teu Abril s'engalana
de perfums i de sentor.
No hi ha rosa sense espina;
si alguna als peus t'enverina,
no t'ature, avant, camina,
Catalunya, aixeca el cor!

CABALER.

—Que és extrany! Diu que a Bathany uns selvatges s'han menjat un mestre. Jo comprenc que'l mestre s'hagués menjat els selvatges...

AVIS

L'HEREU vibra d'entusiasme i sent un goig immens, al veure que l'unitat agermana tots els catalans i que ha quedat constituïda la Mancomunitat Catalana.

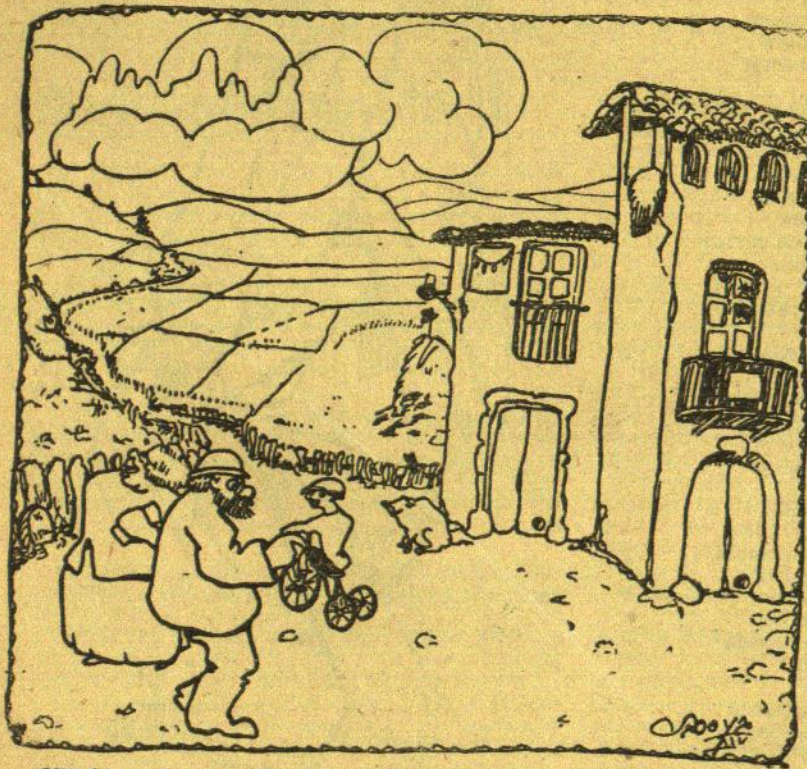
L'HEREU saluda als dignes diputats que formen el Concell permanent i molt especialment al veritable representant de Catalunya; al mestre de tots en catalanisme, al il·lustre president don Enric Prat de la Riba.

Es tanta la transcendència que tingué l'Assemblea constituïent, que li volem fer els honors que's mereix en el nombre vinent.

Ademés com s'escau la festa de Sant Jordi, patró de Catalunya, diada també gloriosa que, segons el poeta, en els aires hi ha olor de roses i amor de pàtria, dedicarem part del nombre a tan gloriós Sant.

Així, doncs, el nombre vinent estarà exclusivament dedicat a la Mancomunitat i a Sant Jordi.

No deixeu de comprar-lo; valdrà, com de costum, 10 cèntims.

CERCANT PIS PER LES AFORES

—I aquell d'allà, que't sembla?

—Em sembla que potser hem anat massa amunt i'ns sortirà car de tranvies.

De muntanya estant

En lloc tant, com en els pobles grisos de muntanya, es pot pensar en la grandesa d'aquesta Setmana Santa, santa perquè és de dolor, d'aquell dolor que dignifica, d'aquell dolor que precedeix sempre a la obra magna de redempció dels pobles i de la humanitat sencera.

Jo li passo molts anys aquesta Setmana en un poble gris de muntanya. Aquest és un dels tals.

Un matí trist i ventós fullejava dintre ma cambra els volums d'autors preferits.

Pels carrers i places no se sent la més petita remor. Mes tot d'una en l'extrem de la plaça que jo habito s'hi agita un estol de canalla i unes notes agudes i desafinades fereixen mes orelles... Surto al balcó. Són vagabonds que pidolen, són els nous juglars del dolor o de l'alegria, segons el temps que faci.

Dels instruments esquerdatos en brolla la tonada monòtona de la Passió. Talment sembla que aquestes notes siguin troços de la seva ànima. Em fan l'efecte d'un plany al dolor passat, les darreres notes tristes que la crueltat de l'hivern els té d'haver arrencat a cada instant.

Ara ve per a ells un temps de relativa felicitat. La Pasqua de Ressurrecció ho és per la natura entera. Tot retorna a la vida. I ells, «fulles seques de l'arbre del món», es desprenen de les tristeses passades i reben la sava rejoyenida d'aquest arbre immens.

Les temperatures crues ja s'han acabat, ja ha passat l'haver de dormir colgats per la palla humida de les eres. En qual-sevol pla, sota d'un pont, a tot arreu troben descans pel seu cos. Si la caritat dels homes no abasta, prompte hi haurà pels camps fruits saborosos; en fi... que s'acosta la Pasqua Florida.

Desgraciats els que no l'han sofert el dolor ni han volgut apiadar-se del que sofreixen els altres!... Ells no la coneixeran mai la Pasqua.

Es passaràn la vida blasmant contra les malifetes d'aquets infelïços a qui el destí ha colocat en una situació més trista que la seva. Es creuen ser més morals que aquests perquè per a menjar no han de valdre's de lo que és d'altri. Però quants i quants rodamons els superen en grandesa d'esperit!

I jo vaig pensant, pensant en tot això i els nous juglars del dolor o de l'alegria es van allunyant, fins que les notes tristes dels seus instruments esquerdatos em son gaire bé imperceptibles.

Tanco el balcó, i amunt i avall de ma cambra continuo els pensaments que

els bohemis m'han suggerit. I penso en coses tristes i en coses alegres, i en mos companys llunyans, i en mi mateix, en Catalunya...

Sí, que Catalunya també l'ha passat el període del dolor! Una setmana de passió de més de doscents anys!

Mes, sortosament els cants de tristor de Catalunya, els cants d'enyorança per la llibertat perduda, van desaparèixer, perquè també per a ella ha arribat la Pasqua de Ressurrecció.

I quina renaixença, quin retorn a la vida més diferent del d'aquestes fulles seques de la humanitat!

Eterna repetició de la Zaida, la simpàtica ballarina de «L'alegría que passa», no podrem oblidar mai la seva cançó:

Tant si plorem com si patim,
hem de fer riure;
que hem de cantar per viure!

En canvi, Catalunya va oblidant els seus cants d'opressió. La via lluminosa de sa deslliurança es va obrint magnífica als nostres ulls.

Apreneu, doncs, himnes per a saludar la nova vida!

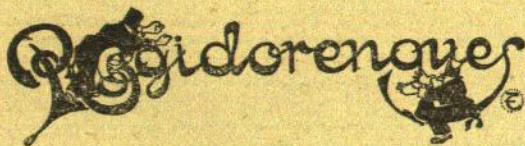
Amics; quan vegeu que aquesta poesia viventa engendrada pel dolor, passa pels carrers i places del vostre poble, no us en burleu. Si no teniu el cor prou gran per a sentir-la, compadiu-la quan menys.

Doneu-li en paga un moç de pa amb bona voluntat, que també necessita del pa per a poguer viure.

Amics; si mai penseu en el passat i en l'esdevenir de Catalunya, compadiu-vos també dels torments de la passada esclavitut. I no ja un moç de pa, sino tots els vostres instants oferi-li joiosos.

Més que de pa, és del foc sagrat de l'esperit de que ha de viure!

L'HEREU ESCAMPA.

Puig i Alfonso, Puig i Alfonso,
tu qui tens un nom brillant
prò al cercar-li consonant
amb un xiquet més m'hi arronso
d'una tisis galopant.

Tu qui dançes com un onso
quan la dones de galant,
prò que no tens res de sonso
si la fas de comerciant,
i ets humil com un intonso
que no pot cantà un responso
perque encara és estudiant.

Tu qui fas de llibreter
perquè tens llibreteria,
com faries de fuster
si tinguessis fusteria,

—També és polític vosté?

—Vosté dirà; tinc pare polític, germans polítics, fills polítics!... Ara vegi si jo no soc tant polític com ells...

o series uu Micer
de l'antiga gerarquia;
tothom diu que sembles nat
per a tot treball honrat,
i és l'unànim veredict
que ets honor de la Ciutat
i ets la joia del districte.

Tu qui tens tantes raons
per guanyar lo que't proposes
dintre de les comissions
on vols fer-hi tantes coses;
tu qui ets de l'Ajuntament
i ets un home diligent
i ets vocal de Vigilancia,
com de la Beneficencia,
i ets un home de conciencia
i un espill de la constancia;
¡mira avui als ciutadans
que't demanen, incansables,
l'Hospital dels incurables
i l'arranjo dels Urbans!
Aquesta obra de tes mans
que tu feres tant bonica
entre Tiris i Troians
l'han deixada que plorica.
¡Mira'ls fets uns terrasans
plens de taques i de caspes,
bruts, polsosos, lerrouxians
tots blasmant de Deu i'ls Sants,
com festegen amb les raspes
que ens espolsen les alfombres
per damunt dels passejants,
i s'amajuen per les ombres
per no fer de vigilants...
Puig i Alfonso, regidor
clar de cap i nèt de cor
¡torna a fer-los com abans!

PEP DE L OLI.

LES CARMELLES D'ENGUANY

Els partits polítics es preparen a fer la nostra felicitat... a trets.

Amors de Cine

Abans els que volien una nola i tenien desitjos de parlar-hi, no trobaven ocasió per a fer-ho, ni per dir-li aquelles paraules que són tot un poema: «Testimo, vida meua». Oh! quines coses més dolces... Avui's joves enamoradisos ja saben aon reunir-se per a dir paraules enamorades a la seva Dulcinea. El cine és el palau de l'amor. Les saies destinades a projeccions de pel·lícules són agències de matrimonis. Avui per a parlar amb l'estimada no és necessari saltar parets, ni enfil·lar-se finestra amunt com un lladregot vulgar, ni sobornar serventes, ni fer-se passar per metge per a entrar a la casa; n'hi ha prou amb gastar-se trenta cèntims per a adquirir una entrada per a qualsevol cine. Per trenta cèntims veureu projectar cinc o sis pel·lícules, sentireu cantar tres o quatre coupletistes, i podreu ai, si... parlar sense que ningú us amoïni, amb la dona que us ha robat el cor. Ja no's pot demanar més per trenta cèntims.

Per això diu molt bé donya Elvira, que's cines haurien d'ésser subvencionats per l'Estat i haurien de declarar-se monuments nacionals.

Vostés no deuen sapiguer qui és, donya Elvira? No? Doncs ja'ls hi diré. És una bona senyora que té dues filles, més lleïges que un renec de carreter, més sentimentals que un poeta modernista.

Oh! les filles de donya Elvira!... Si totes les dones fossin com elles, els enemics de l'ànima només serien dos.

Tenen uns ulls que no saben si són de peix o de persona, i una boca que'ls hi arriba a les orelles. Deu nos en guard d'una mossegada. Les dues germanes senten una gran passió per al cine. Tots els dies fassi bon temps o caigui l'aigua a bots i barrals, hi assisteixen. Donya Elvira, prou els hi diu que no és convenient anar-hi tant al cine, però elles li responen, posant els ulls de peix en blanc i suspirant llargament com si volguessin treure a fora totes les penes que porten a dintre amagatzemades.

—Has de tenir en compte, mamà, que ja comencem a ésser un xic madures, i que al Cine és probable que trobem un jove que vulgui fer-nos ditxoses.

—Es cert, filles meves,—respon la mare,—ja és hora de que us surti un festejador ben galant i ben polit, que us porti al peu de l'altar. Aneu-se a vestir, filles meves, que ja sabeu que'ls diumenges va molta gent al cine, i no m'agrada rebre empentes.

Les dues germanes, emmenen els seus passos vers la seva cambra, i a corre-cuita's posen el trajo de les festes que està farcit de cordons i cintes com els que's veuen en els envelats de poble.

La mamà ja les esperava a la porta, i contentes com si anessin a assistir a una gran festa, es diri-

giren al cine que acostumen a anar tots els dies. A la porta espera una corrua de gent. La mamà contrariada exclama:

—Ja hem fet tart, abans no entrarem haurem de suportar moltes impertinències.

—No,—diu la filla gran,—ja han acabat la sessió de les sis.

Efectivament les portes s'obren, i a empentes i rodolons pogueren penetrar a la sala.

—Ai, mamà,—exclamen les dues germanes a chor,—hi ha en Lluïset.

—Si que ho és—respon la mare, obrint desmesuradament els ulls com si veiés un casament en perspectiva.

Però en Lluïset s'accontenta en saludar-les de lluny, llevant-se reverenciosament el capell, i's posa a conversar amb dues senyoretes que seuen al seu costat.

Els grooms passen amunt i avall comproment als joves que parlen amb senyoretes, obligant-los a comprar capsetes de dolços; s'apaguen els llums, s'escorra la cortina, apareix la tela blanca i sobtadament sobre d'ella hi llú el títol de la primera pel·lícula.

Quan s'encenen novament els llums, les dues germanes extenen la mirada per tots els costats de la sala, i s'entristeixen veient que hi han tants joves que xiuxegen a l'orella de la dona que estimen.

La sessió's fa interminable. Desseguida que s'a-

caba de projectar la darrera pel·lícula, abandonen la sala, i oh! sorpresa, la germana gran, veu que un jove la mira fixament i que la segueix. Surten al carrer i'l jove també surt darrera de elles, pronunciant paraules elogioses i ponderatives per a una de les germanes, i la mare somriu agrada, i les filles caminen amb coqueteria, girant el cap en darrera per qualsevol pretext.

Arriven a casa; abans de entrar-hi la germana gran li dedica un somri i ell la saluda.

Puja precipitadament les escales, obra depressa la porta, i surt al balcó. Contempla embadalida com el jove s'allunya, i té desitjos de tornar a assistir al cine, per a tornar-lo a veure. I ell també ho desitja tornar al cine, però és per a seguir-ne d'altres, d'altres que també surtirán al balcó i's pensarán que està enamorat de elles.

J. C.

La primera bastonada de L'HEREU, aquesta setmana, té d'ésser sense bastó.

Perque és una abraçada forta, estreta, a tots i cada un dels diputats que formen nostra Mancomunitat, i un òscul de reverent amor al Patriarca de Catalunya que la sintetitza.

El bastonejador està de joia, perque també ha sigut formiga que hi ha dut son gra de sorra a l'obra que ara s'ha coronat.

I avui que l'hora arriba
d'obrir el Parlament
de Catalunya viva,
per tant de temps cativa,
L'HEREU està content
veient-hi al President
Enric Prat de la Riba.

La data del 6 d'Abril de 1914 tanca 'l cicle overt l'any 1714.

La primera sessió de nostra Mancomunitat, deixa la nostra Catalunya feta altra vegada un'arropa sencera.

Relligant els quatre quarterons en que varen partir-la.

M'agradaria que Felip V ens pogués donar una

llambregada, no més que per a donar-me el gust de fer-li pam i pipa.

I passejar pel parc an en Werboom, ben guarnit amb un tricorní de paper i una espasa de fusta i fer-li camalleta davant l'estatua d'en Casanova.

I an en Castel-Rodrigo... oh an aquet el posaria al mig de la plaça de Sant Jaume, amb el decret de Nova-Planta al tafanari, i voltat de tots els assembleistes cantant-li *jo te l'encendré...*

I prou, perquè quan els remembro el Sant se m'en va al cel.

Mitín núm. 1.—Unió dels catalans de l'esquerra de l'altre dia, presidits per en Suñol.

Mitín núm. 2.—Unió dels catalans de l'Unió Catalanista, que deuen ser els del mig, presidit per en Martí i Julià.

Mitín núm. 3.—Unió dels catalans que deuen ser els de sota de tot, presidits per en Layret. Diguem-ho aixís.

Mitín núm. 4.—El que donaré jo un any o altre, per demostrar la raó que tinc al dir que ja hi tornem a ser.

Tants caps, tants barrets.

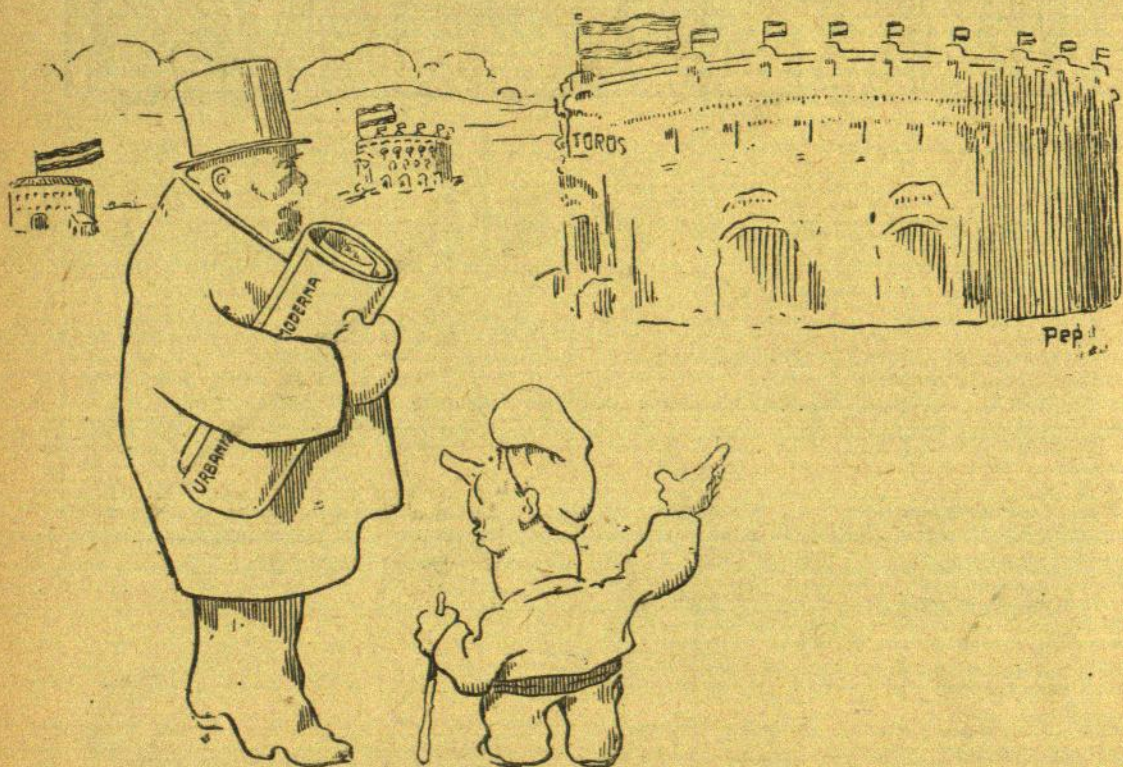
Els generals Jordana i Baunvarten han conferenciat a la ribera del Muluya.

I l'un ha ensenyat a l'altre les posicions que ocupen llurs tropes.

A més hi havien una pila d'oficials d'ambdós exèrcits.

Però no us cregueu pas que parlessin de cap plan d'atac ni d'ajut, no. Fou solzament un ratet de *quam quam* que varen donar-se.

I de segur que tota la conversa va ésser sobres

—Veu, home, és lo que li deia. No'm preocupa el carrer, lo que m'interessa són les places.

si són millors els pèsols que'ls *petits pois* o si les *pommes de terre* són més farinoses que les trumfes.

Car les trumfes al Marroc
no s'hi mengen més que en sec,
i al caliu d'algún bon foc,
i amb un bon espàtarrec.

Estic segur que'l governador ha tornat a reorganitzar la policia, o ha estudiat el modo de desarmar a Barcelona.

¿Que en què ho conec?

Molt senzill; en el robo de casa la Marquesa de Julià, i en els tirs i raons del mitin de la Sala Imperi.

Perque quan l'altra vegada la va reorganitzar, va venir el robo de la joieria Cabré i l'assalt a l'administració de L'HEREU.

Ai, senyor Governador,
deixi estar la policia
com estava en l'antigor,

¡sí, senyor!
i veurà com cap més dia
tiraran tirs per la via,
ni's veurà un reventador,

¡no, senyor!

Ja torno a estar que la camisa no'm toca al cos.

Diu *El Correo Catalán* de dijous:

«Todos los Requetés observarán las anteriores disposiciones y demás órdenes que se den, dando perfectas muestras de disciplina».

Lo qual vol dir que la *disciplina* deu anar molt escaducera quan tant s'ha de recomanar.

I aquestes ordres, ¿què deuen ser?

Ai, ai, ai, ¡quina por!

Però encare és més greu lo que segueix:

«Se recomienda se pongan en práctica las instrucciones que sobre limpieza y robustecimiento de los pies se les han dado estos días».

Ja ho he llegit set vegades i no puc tornar en mi del susto.

Perquè mireu que haver de donar... «instruccions... sobre limpieza de los pies...» a uns grandassassos com els requetés, és un comble...

I haver-ho de fer en públic i desde les planes d'un diari, són dos combles...

Perquè, senyors, ¿cóm deuen dur els peus aquets pellangues?

¿Sí serà que als peus hi duen la carbonera?

I va la bomba final:

«En absoluto se suprime para la presente excursión el uso de boinas encarnadas. Todos los asistentes la llevarán azul».

¿Què dimontri es preparava?

¿Quina cosa serà aquella
que exigeix la boina blava,
que és més fava,

i rebutja la vermella?

Disciplina, netedat de peus i boina blava?

Trumfo... han d'anar a cercar cargols.

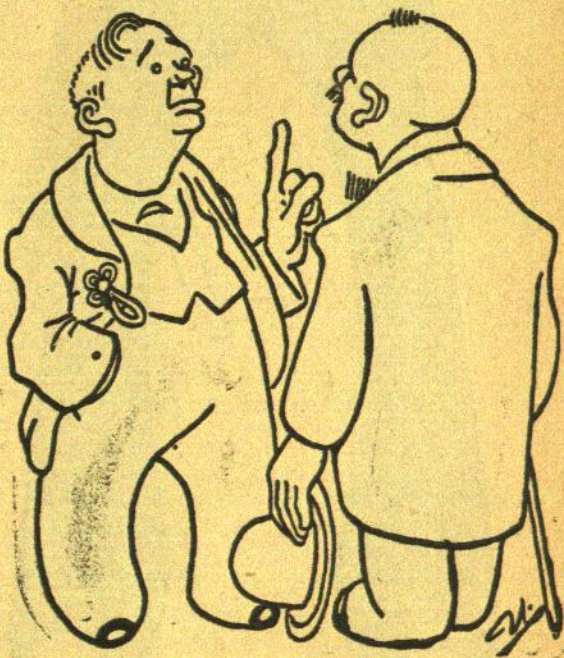
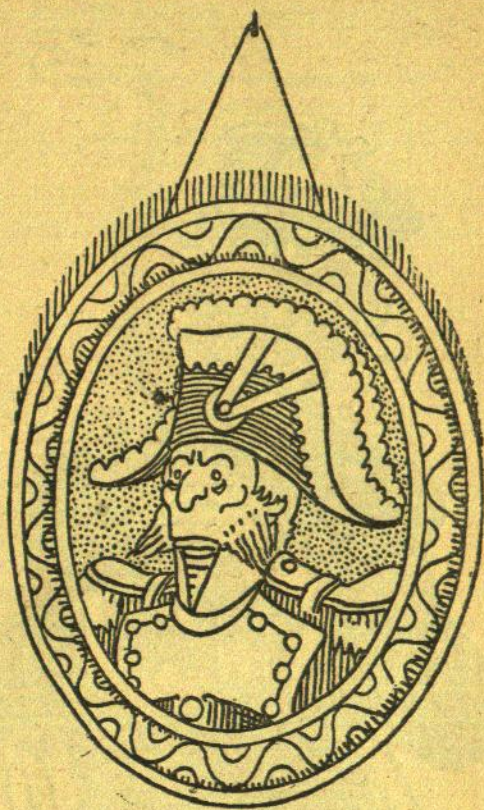

Dijous i Divendres Sant, varen circular els tramvies i riperts.

Lo qual vol dir que en Sagnier va posar el «Cúmplase» a l'acord de l'Ajuntament.

Però, senyora Defensa Social. ¿No havíem quedat en que l'alcalde era del seu Comitè?

¡Apa doncs! ¿per a quan guarda'l massatge?

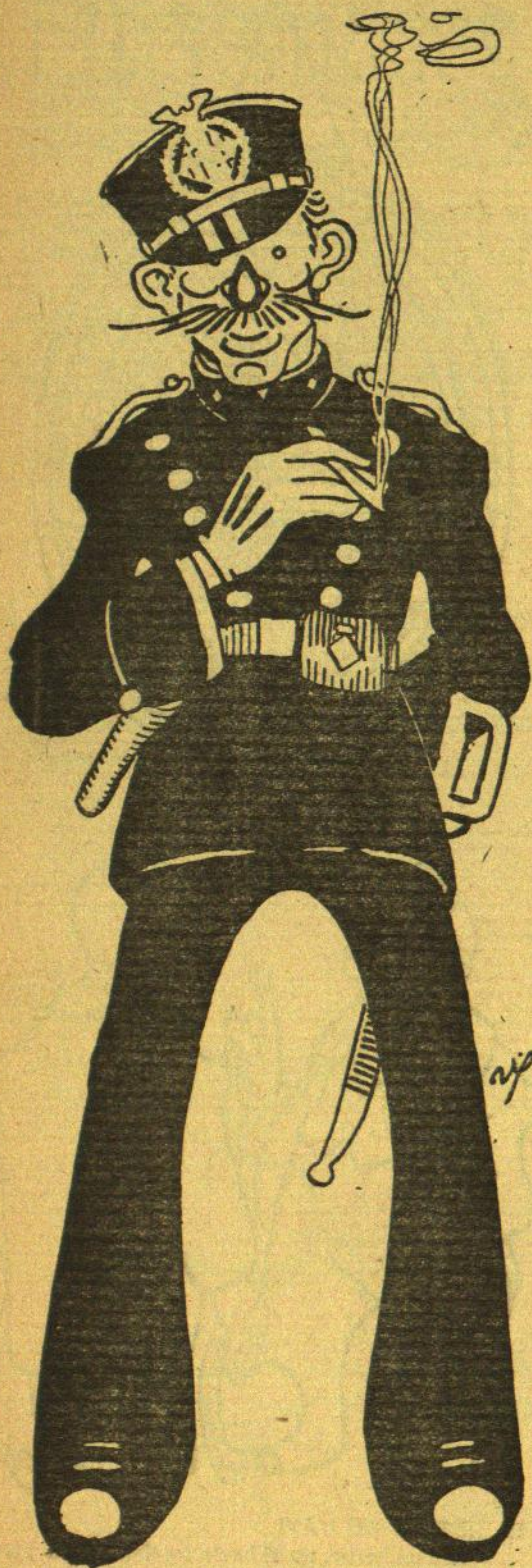
EL RETRAT DE L'AVI

—Era un hèroe; no hi havia combat que no perdés un braç o una cama.

—¿Va pendre part en gaires batalles?

—En deu o dotze.

—¡!!!.....!!

—Hace molta propaganda en Frégoli, porque ell sol fa una pila de papeles; jo hago de municipal, de portero, de ordenanza, i hasta de nifera y no presumo gens.

De les tres trompetes que han tocat *llamada* cridant a reunir-se novament l'esquerra, s'ha de confessar que la d'en Layret es quina ha donat la nota més encertada.

Sobre tot al fer l'autopsia d'en Lerroux i son partit, al qui va deixar que no servia ni per al canyet.

Prò si en Layret portà al canyet
an en Lerroux i llurs vassalls,
que no s'en faci escarafalls,
que an el canyet irà en Layret.

En el mitin de la Unió Catalanista hi hagué soroll promogut pels eterns pertorbadors de la pau de Barcelona, sumats amb ex-esquerrans.

L'HEREU en protesta vivament i ofereix al simpàtic *Renaixement* un testimoni de companyerisme per la brutal agressió de que fou objecte son il·lustrat director.

Per cert que'l Dr. Martí i Julià tot era dir al final de son discurs: «Volem, volem, volem...»

I jo vinga mirar enlaire per a veure d'on vindria l'arioplà, però res, no n'hi havia de fets.

Si vol seguir mon consell, no voli tant, Dr. Martí, créguim, no voli tant.

¿Què no ho veu que després de tant volar i volar i volar, lluny de la realitat, ha tingut de raurer a volguer el·leccions com una Lliga Regionalista qualsevol?

Doncs ja ho veu, nosaltres an això hi hem arribat xino-xano, ja fa temps, i caminant amb el cavall de Sant Francesc

I si en comptes de volar tant, vosté hagués fet com nosaltres, iqué n'fa de temps que ens hi hauríem trobat

Veiem.

Mr. Churchill, ministre de Marina anglés, és a Madrid.

En Dato vol fer les coses a l'anglesa.

Els generals espanyols i francesos conferencien al Marroc.

El general marí Pidal, parla com una cotorra.

Els obrers del Arsenal demanen feina.

En Lerroux fuig d'estudi.

En Miliano es a Montserrat, a fer exercicis.

El requeté s'ha de rentar els peus i posar-se boina blava...

Ah! i en Maura calla.

¿Em vol dir, senyor Churchill,
si entre vosté i Mister Dato,
ens volen donar un mal rato,
o portar-nos un perill
pel procediment del gato?

La *Cuca llum* té un éxit gros cada dia.

Ara li ha tocat veure desfeta la martingala aquella del Concert amb la Unió Gremial de cotxes i autos, fet per ell i llurs amics en el darrer bienl.

I la seva fermesa de criteri és tant maravillosa, que avui està resolt a sostenir la caiguda de lo que ell mateix va aixecar ahir.

Ja ho diu el refrà castellà, que de *sabios es...* fer lo que fa en Pich i Pon.

I ara n'hi espera un altre a Montserrat, aont ha anat per a dir-li al Miliano que torni, que ja li donarà'l tall de pilota més gros.

I en Pich veureu,
tant be ho farà,
que el faritzeu
no tornarà.

¡Oidà!

La nit del dissabte de gloria tothom se llença al carrer amb el desig de divertir-se. Després de la solemnitat i'l reculliment del dijous i divendres sants, l'ànima apesurada per la Passió cruenta del Senyor, cerca plaers i divertiments, que li tornin l'alegria perduda. La quaresma, que és temps de meditació i penitència, ha passat ja, i la humanitat torna altre cop a pensar en la vida i a entregar-se als goigs mundans esperant una altra quaresma... per a fer penitència.

Els cines tornen a funcionar i les portes dels teatres s'obren de bat a bat, per a que'l públic encuriuosi hi assisteixi a presenciar els nous espectacles que'ls ofereix.

Tots els teatres procuren oferir al públic, obres noves, de títuls ben suggestius per a que cridin bé l'atenció.

Al Tívoli s'estrenà l'òpereta «Pompinet», fent constar en els cartells que dita obra és del mateix autor de «La Casta Susanna», lo qual vol dir que'ls partidaris i entusiastes de la música llepícosa i dels xistos que fan mala olor, poden assistir-hi.

En Frégoli a Novetats, feu noves transformacions que agradaren molt.

A Romea en Ricardito Calvo, l'actor *fonógrafo*, l'artista empalagós per excelència, debutà fent-se aplaudir per les *nifas* més distingides de la *colonia*.

Al teatre Espanyol, que l'anomenen gran teatre no sé perquè, hi actúa una companyia composta per bons elements, amb el propòsit de fer riure als vells bruts i a la joventut que'ls diverteix la porqueria com a certs animallets.

Al Principal les han donades en fer funcions de magia, per entreteniment de la mainada i dels homes que volen distreure's.

El mal és que'l públic començarà, un cop hagi vist les novetats, a retreure's del teatre i a omplenar les sales dels cines.

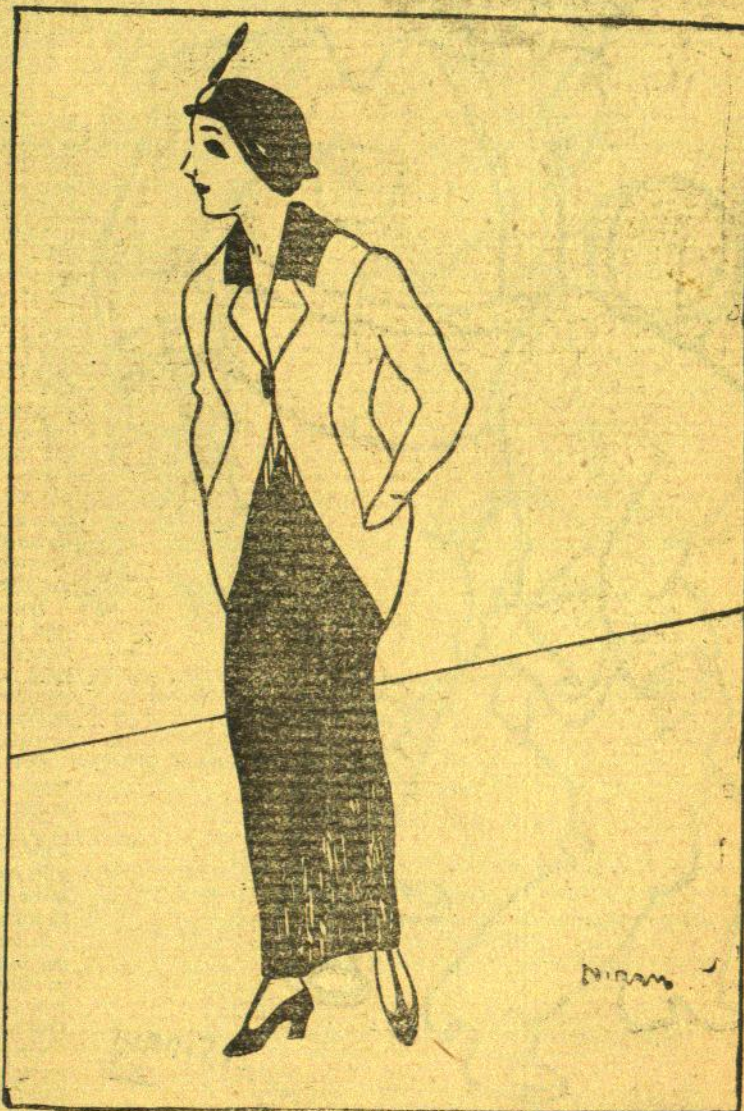
Llàstima que tot l'any no s'ia dissabte de gloria!
CANTAELAR.

Epígrames

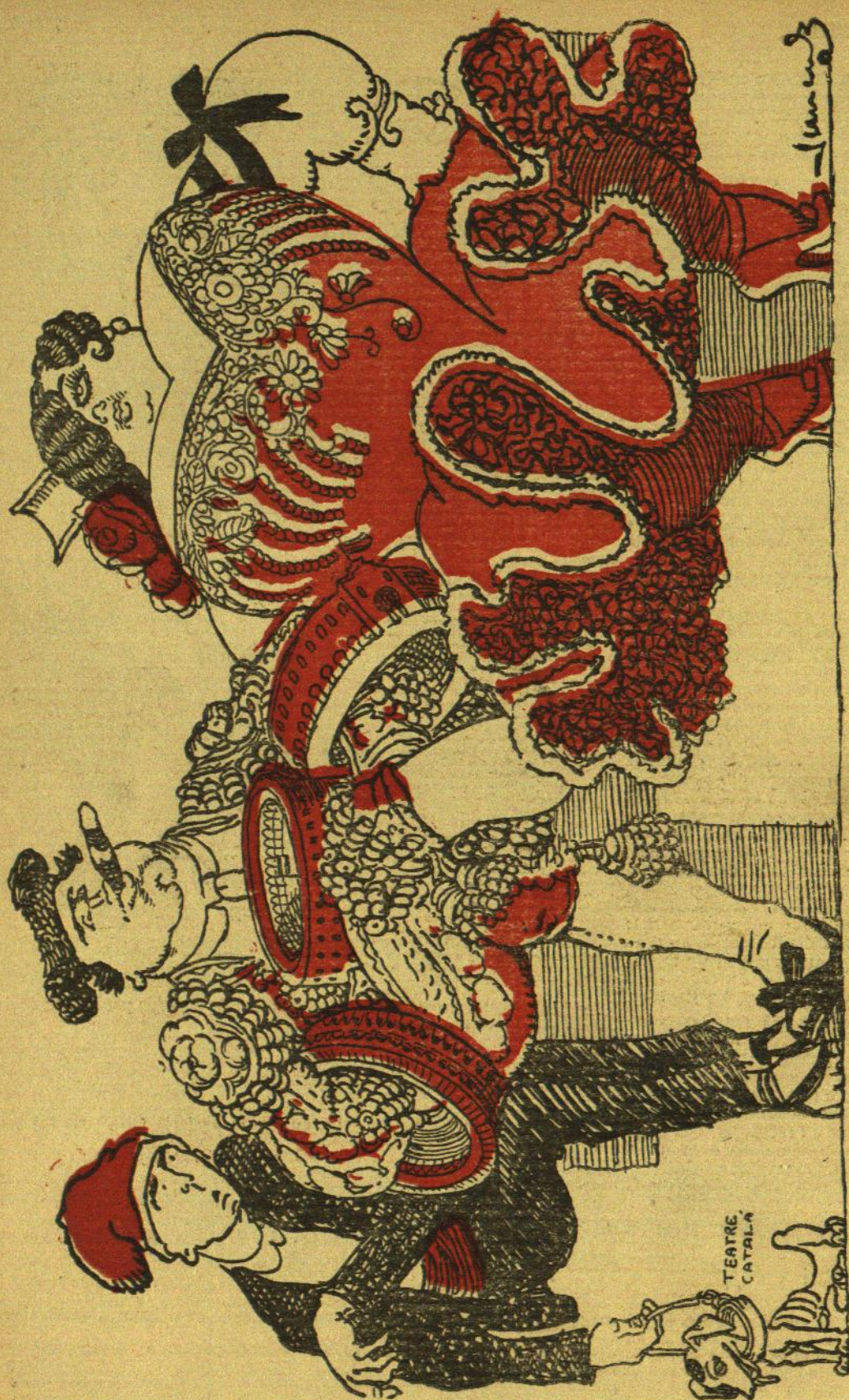
L'hereu Tomàs és un viu,
ben clar ho va demostrar
quan venint de vora el riu,
el volien atracar.

Li va sortir un pillet
dient-li amb la veu fingida:
—¡Alto, hereu de cal Muset!
Jo vull diners o la vida.
—¿Vols la vida que jo duc?
Doncas, mira, aquí la tens.
—I ¿què'm dones, tros de ruc?
—La «Vida de Sant Llorenç».

JOAN TOMÀS.

—Relacions... Relacions... tothom me demana relacions... Encara no'n tinc prou amb tanta gent com coneixem a casa?

Hostes vindran que de casa ens treuran. ;